

Sygn. akt III SK 6/10

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 14 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Zespołu Elektrowni [...] przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki o wydanie świadectw pochodzenia z kogeneracji, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 czerwca 2010 r., skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 października 2009 r.,

- 1 oddala skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zespół Elektrowni [...] (powód) pismem z dnia 14 lutego 2008 r. wystąpił do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes Urzędu) o wydanie w trybie art. 9l ust. 11 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625 ze zm., dalej jako Prawo energetyczne lub ustawa) dodatkowego świadectwa pochodzenia z kogeneracji dla energii elektrycznej wytworzonej w Elektrowni P. w okresie od 1 lipca 2007 r. do 3 grudnia 2007 r., wobec różnicy w ilości wytworzonej energii wynikającej ze sprawozdania zawierającego dane dotyczące tej jednostki kogeneracji za wyżej wymieniony okres, a ilością energii elektrycznej objętej świadectwem pochodzenia z kogeneracji z dnia 8 lutego 2008 r.

Prezes Urzędu wydał w dniu 10 marca 2003 r. świadectwo pochodzenia z kogeneracji energii elektrycznej, po czym decyzją z tego samego dnia umorzył przedmiotowe świadectwo na podstawie art. 9a ust. 8 d w zw. z art. 9l ust. 14 ustawy Prawo energetyczne. Zdaniem Prezesa URE wniosek powoda dotyczył energii elektrycznej z kogeneracji wytworzonej w okresie, w którym koszty wytworzenia tej energii wynikające z nakładów, o których mowa w art. 45 ust. 1a ustawy Prawo energetyczne zostały uwzględnione w kosztach działania przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej. Takie świadectwa Prezes Urzędu umarza, zaś umorzonych świadectwa nie zalicza się do wypełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne.

Powód wniósł odwołanie od powyższej decyzji Prezesa Urzędu, w którym podniósł zarzut naruszenia art. 9a ust. 8e ustawy Prawo energetyczne poprzez jego niezastosowanie w związku z art. 9a ust. 8d tej ustawy oraz art. 2 pkt 7 ustawy z 29 czerwca 2007 r. Zdaniem powoda art. 9a ust. 8d ustawy nie miał do niego zastosowania, gdyż jest on przedsiębiorstwem energetycznym, o którym mowa w art. 9a ust. 8e w związku z art. 2 pkt 7 ustawy z 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii (Dz.U. Nr 130, poz. 905, dalej jako ustawa z 29 czerwca 2007 r.).

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z 16 lutego 2009 r. uchylił zaskarżoną decyzję i obciążył pozwanego kosztami procesu. Sąd Okręgowy przyjął, że powód jest przedsiębiorstwem energetycznym, w którym koszty wytworzenia energii elektrycznej w jej jednostce kogeneracji wynikają z nakładów, o których mowa w art. 45 ust. 1a ustawy Prawo energetyczne, czyli są uwzględniane w kosztach działalności przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej, a wobec tego na podstawie art. 9a ust. 8d ustawy Prawo energetyczne nie powinna być zwolniona z obowiązku z art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne. Zastosowanie wobec powoda postanowień art. 9 a ust 8 d ustawy Prawo energetyczne wyklucza dodany przez art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. przepis art. 9a ust. 8e Ustawy Prawo energetyczne, który stanowi, że do świadectw pochodzenia z kogeneracji uzyskanych przez wytwórców, o których mowa w art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r., nie stosuje się 9a ust. 8d. Powód jest wytwórcą w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy z 29 czerwca 2007 r., gdyż był do 31 marca 2008 r. stroną umowy długoterminowej, został wymieniony w załączniku nr 1 do ustawy z 29 czerwca 2007 r. Wobec tego w ocenie, stosownie do art. 9a ust. 8e ustawy Prawo energetyczne nie miał w stosunku do niego zastosowani przepisy art. 9a ust. 8d tej ustawy. Sąd Okręgowy stwierdził, że regulacja zawarta w art. 9a ust. 8e jest jasna, wyraźna, nie zawiera żadnych warunków i wobec tego należy jej treść interpretować tak jak brzmi, według obowiązujących reguł ją wprowadzających w zakresie wejścia w życie

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego apelacją. Podniósł, że dokonana przez Sąd Okręgowy wykładnia art. 9a ust. 8d i ust. 8e ustawy Prawo energetyczne prowadzi do wniosku, że obie regulacje wzajemnie się wykluczają, gdyż dotyczą tego samego kręgu adresatów (wytwórców posiadających jednostki kogeneracji). Dokonanej przez Sąd Okręgowy wykładni językowej przeciwstawiła wykładnię celowościową i systemową, prowadzącą do wniosku, że art. 9a ust. 8e może mieć zastosowanie dopiero od dnia rozwiązania umów długoterminowych, to jest nie wcześniej niż od dnia 1 kwietnia 2008 r., a nie od daty wejścia w życie. Za takim rozwiązaniem przemawiają przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z 2 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf (Dz.U.

z 2007 r., Nr 130, poz. 905) w brzmieniu od 1 kwietnia 2008 r., zgodnie z którymi składnik wyrównawczy stawki systemowej kalkulowany był wg wzoru uwzględniającego koszty usług dodatkowych związanych z wykonywaniem postanowień umów sprzedaży mocy i energii elektrycznej umożliwiających realizację przedsięwzięć inwestycyjnych, o jakich owa w art. 45 ust. 1a Ustawy Prawo energetyczne. Przepisy te zostały uchylone z dniem rozwiązania umów długoterminowych. Zdaniem Prezesa Urzędu dodany przez ustawę z 29 czerwca 2007 r. przepis art. 45 ust. 1a Ustawy Prawo energetyczne faktyczne zastosowanie znalazł dopiero z dniem powstania obowiązku uiszczenia opłaty przejściowej, czyli jak wyżej tj. po rozwiązaniu umów długoterminowych. Pozwany podnosił ponadto, że odmienna interpretacja postanowień ustawy pozwalająca na przyjęcie, iż również w okresie od 4 sierpnia 2007 r. do 1 kwietnia 2008 r. wydane świadectwa pochodzenia z kogeneracji powinny być zaliczone w poczet wykonania obowiązku o jakim mowa w art. 9a ust 8 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne prowadziłyby do podwójnego uprzywilejowania wytwórców, którzy skorzystali z systemu wsparcia wynikającego z umów długoterminowych.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 28 października 2009 r., oddalił apelację Prezesa Urzędu. Sąd drugiej instancji przyjął, że art. 9a ust 8 ustawy Prawo energetyczne nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej lub jej obrotem i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1, dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, alternatywnie obowiązek uiszczenia opłaty zastępczej. Do wypełnienia tego obowiązku, zgodnie z art. 9a ust. 8d ustawy Prawo energetyczne nie zalicza się umorzonych świadectw pochodzenia z kogeneracji, wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostce kogeneracji w okresie, w którym koszty wytworzenia tej energii, wynikające z nakładów, o których mowa w art. 45 ust. 1a Ustawy Prawo energetyczne, są uwzględniane w kosztach działalności przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej.

Przepis art. 9a ust. 8d Ustawy Prawo energetyczne został wprowadzony na mocy ustawy z 12 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne, ustawy - Prawo ochrony środowiska oraz ustawy o systemie oceny zgodności (Dz.U. z 2007 r., Nr 21, poz. 124, dalej jako ustawa z 12 stycznia 2007 r.) i wszedł w życie w dniu 1 lipca 2007 r. Jego celem było wyeliminowanie podwójnego wsparcia dla podmiotów, które mogły przerzucić koszty związane z inwestycjami w jednostki kogeneracji na odbiorców końcowych dzięki zawieraniu kontraktów długoterminowych (dalej jako KDT). Z dniem 4 sierpnia 2007 r. wszedł jednak w życie art. 9a ust. 8e, dodany do ustawy Prawo energetyczne na podstawie art. 59 pkt 1 ustawy z 29 czerwca 2007 r. Przepis ten stanowi, że art. 9a ust. 8d nie stosuje się do świadectw pochodzenia uzyskanych przez wytwórców, o których mowa w art. 2 pkt 7 ustawy z 29 czerwca 2007 r., to jest do przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej i będące stroną umowy długoterminowej.

Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że bezsporne jest, że powód był wytwórcą w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. Według Sądu Apelacyjnego przepis art. 9a ust. 8e stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 9a ust. 8d. Nawet gdyby przyjąć jak twierdzi Prezes Urzędu, iż adresatami obu tych norm są te same podmioty, czyli dla każdego stanu faktycznego objętego hipotezą ustępu 8 d zostają jednocześnie spełnione przesłanki określone w ustępie 8e, to wówczas w grę wchodzi zastosowanie zasady *lex posteriori derogat legi priori*, a przepis art. 9a ust. 8e Ustawy Prawo energetyczne jest niewątpliwie przepisem późniejszym wobec art. 9a ust. 8d ustawy. Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Prezesa Urzędu, że przepis art. 9a ust. 8e Ustawy Prawo energetyczne znajduje zastosowanie dopiero od chwili rozwiązania umów długoterminowych, tj. od dnia 1 kwietnia 2008 r. Przepis art. 65 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. stanowi wprost, iż jej postanowienia wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia (co nastąpiło z dniem 4 sierpnia 2007 r.) i wśród wyjątków od tej zasady nie wymienia art. 59 pkt 1 tej ustawy, wprowadzającego do Ustawy Prawo energetyczne art. 9a ust. 8e. Wejście w życie postanowień nowej regulacji w żaden sposób nie zostało powiązane ani uzależnione od uprzedniego rozwiązania umów długoterminowych łączących przedsiębiorstwa energetyczne, będące wytwórcami w rozumieniu tejże

ustawy. Z kolei wykładnia celowościowa i systemowa art. 9a ust 8e ustawy Prawo energetyczne, na którą powoływał się apelujący i z której wyprowadzał swój wniosek o możliwości stosowania w/w przepisu dopiero od rozwiązania umów długoterminowych, prowadziłyby do wniosku podważającego racjonalność działania ustawodawcy, gdyż przy takiej wykładni wprowadzenie art. 9a ust. 8e do ustawy Prawo energetyczne było całkowicie zbędne. Z dniem rozwiązania umów długoterminowych przedsiębiorcy, jakich dotyczy uregulowanie przewidziane w art. 9a ust. 8e ustawy Prawo energetyczne tracą przymiot wytwórców w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r., a zatem przepis art. 9a ust. 8e ustawy Prawo energetyczne stałby się po dniu 1 kwietnia 2008 r. przepisem martwym. Ponadto Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że z art. 45 ust. 1b ustawy Prawo energetyczne wynika, że przepisu art. 45 ust. 1a ustawy Prawo energetyczne ustawy nie stosuje się od dnia powstania obowiązku uiszczania opłaty 'przejściowej, o której mowa w ustawie wymienionej w art. 9a ust. 8e ustawy. Obowiązek uiszczania opłaty przejściowej powstaje z chwilą rozwiązania umów długoterminowych, co wynika z art. 8 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. A zatem skoro od rozwiązania umowy długoterminowej nie ma możliwości uwzględnienia kosztów wytwórców energii elektrycznej wynikających z KDT w taryfach przedsiębiorców zajmujących się przesyłaniem i dystrybucją energii elektrycznej, to jednocześnie traci rację bytu uregulowanie "zawarte w przepisie art. 9a ust. 8d, które odsyła wprost do art. 45 ust 1a ustawy Prawo energetyczne. Innymi słowy od dnia rozwiązania umów długoterminowych art. 9a ust 8 d nie znalazłby zastosowania wobec wytwórcy, podlegającemu działaniu ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r., a tym samym brak byłoby wówczas uzasadnienia dla stosowania przepisu art. 9a ust. 8e, który wprost wyłącza w stosunku do tych przedsiębiorców stosowanie art. 9a ust. 8d ustawy Prawo energetyczne. Byłoby to bowiem „podwójne” wyłączenie tego samego przepisu, co z punktu widzenia techniki legislacyjnej należy ocenić jako całkowicie zbędne.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną, zarzucając naruszenie art. 9a ust. 8e w związku z ust. 8d Ustawy Prawo energetyczne poprzez przyjęcie, że Prezes Urzędu powinien wydać powodowi świadectwo pochodzenia energii z kogeneracji inkorporujące prawa majątkowe,

choć powód jest już beneficjentem pomocy publicznej w oparciu o umowę długoterminową sprzedaży mocy i energii elektrycznej, w sytuacji kiedy praw tych na mocy art. 9l ust. 15 w związku z art. 9a ust. 8d ustawy pozbawione są przedsiębiorstwa, które nie zostały objęte przepisami tej ustawy oraz naruszenie art. 32 ust. 1 Konstytucji RP poprzez niezastosowanie. Zdaniem Prezesa Urzędu zastosowanie art. 9a ust. 8e ustawy Prawo energetyczne prowadzi do nieuzasadnionego uprzywilejowania niektórych wytwórców względem podmiotów objętych umowami długoterminowymi, które nie zostały objęte przepisami ustawy z 29 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie ma uzasadnionych podstaw. Wyrok Sądu Apelacyjnego nie narusza art. 9a ust. 8e w związku z ust. 8d Ustawy Prawo energetyczne, ani nie prowadzi do uprzywilejowania niektórych wytwórców energii w sposób sprzeczny z art. 32 Konstytucji RP.
2. Zgodnie z art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne, przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym oraz przedsiębiorstwa zajmujące się obrotem energią elektryczną i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym, zobowiązane są uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu świadectwa pochodzenia z kogeneracji. Świadectwa takie uzyskuje pierwotnie wytwórca energii z kogeneracji. Otrzymane świadectwo może przedstawić Prezesowi Urzędu do umorzenia celem zaliczenia na poczet wykonania przez niego obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy albo sprzedać na odpowiednim rynku giełdowym. Wówczas świadectwo może zostać przedstawione Prezesowi Urzędu do umorzenia celem zaliczenia na poczet wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne przez inne przedsiębiorstwo energetyczne, niż to, które wytworzyło faktycznie daną ilość energii w kogeneracji. Natomiast stosownie do art. 9a ust. 8d ustawy, na poczet wypełnienia powyższego obowiązku nie zalicza się świadectw pochodzenia z kogeneracji, które zostały uzyskane dla energii elektrycznej wytworzonej w

jednostce kogeneracji w okresie, gdy wyższy koszt wytworzenia takiej energii był uwzględniony w taryfach przedsiębiorstw zajmujących się przesyłem energii lub jej dystrybucją. Z kolei dodany na mocy ustawy z 29 czerwca 2007 r. przepis art. 9a ust. 8e Ustawy Prawo energetyczne wyłącza zastosowanie przepisu art. 9a ust. 8d Ustawy Prawo energetyczne do świadectw pochodzenia z kogeneracji uzyskanych przez wytwórców, o których mowa w art. 2 pkt 7 ustawy z 29 czerwca 2007 r. Z powyższego zestawienia przepisów kluczowych dla rozstrzygnięcia o zasadności niniejszej skargi kasacyjnej wynika, że 1) przepis art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy nakłada na niektóre przedsiębiorstwa energetyczne pewien obowiązek; 2) przepis art. 9a ust. 8d ustawy określa, jakiego rodzaju zachowanie przedsiębiorstwa energetycznego podejmowane zgodnie z art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy nie stanowi wykonania obowiązku o którym mowa w tym ostatnim przepisie; 3) przepis art. 9a ust. 8d ustawy modyfikuje zaś zakres zastosowania art. 9a ust. 8d ustawy, wprowadzając wyjątek od wyjątku.

3. Obowiązek, o którym mowa w art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy spoczywa na dwóch kategoriach przedsiębiorstw energetycznych: wytwórcach oraz przedsiębiorstwach obrotu. W myśl art. 9a ust. 8d ustawy z obowiązku tego zarówno wytwórcy, jak i przedsiębiorstwa obrotu nie mogą zwolnić się przedstawiając do umorzenia świadectwo pochodzenia z kogeneracji uzyskane dla energii objętej KDT. Natomiast przepis art. 9a ust. 8e ustawy modyfikuje zakres zastosowania art. 9a ust. 8d ustawy w ten sposób, że przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej może zwolnić się z obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy przedstawiając do umorzenia świadectwo pochodzenia z kogeneracji uzyskane dla energii objętej KDT. Przepis art. 9a ust. 8e ustawy należy zatem rozumieć w ten sposób, że ogranicza on zakres zastosowania art. 9a ust. 8d ustawy Prawo energetyczne w ten sposób, że ten ostatni przepis nie dotyczy wytwórcy energii w kogeneracji, który uzyskał świadectwo pochodzenia energii z kogeneracji dla wytworzonej przez siebie energii i przedstawia je Prezesowi Urzędu do umorzenia celem wykonania obowiązku ciążącego na nim na podstawie art. 9s ust. 8 pkt 1 ustawy. Skoro

przepisu art. 9a ust. 8d nie stosuje się do przedsiębiorstw, o których mowa w art. 2 pkt 7 ustawy z 29 czerwca 2007 r., to oznacza to, że wytwórcy w rozumieniu tego przepisu mogą zaliczyć świadectwa pochodzenia na poczet wykonania przez siebie obowiązku z art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy.

4. Zdaniem Sądu Najwyższego w obecnym składzie, taka wykładnia art. 9a ust. 8e ustawy nie powoduje żadnego uprzywilejowania przedsiębiorstw energetycznych, do których przepis ten jest adresowany, kosztem innych wytwórców energii. Wskazane powyżej – istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy - uprzywilejowanie wytwórców energii z kogeneracji objętych KDT występuje jedynie wówczas, gdy wytwórcy ci uzyskują przychód ze sprzedaży świadectw pochodzenia energii z kogeneracji. Brak takiego uprzywilejowania w sytuacji, gdy świadectwo uzyskane dla określonej ilości energii, umarzone jest przez wytwórcę tej energii w celu wykonania ciążącego na nim obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy. Gdy przedsiębiorstwo energetyczne, do którego odnosi się art. 9a ust. 8e ustawy przedstawia do umorzenia świadectwo pochodzenia energii z kogeneracji na poczet wykonania obowiązku z art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy, zachowanie to potwierdza jedynie, że dany wytwórca w zakresie wynikającym z treści świadectwa, wywiązał się z obowiązku o którym mowa w tym przepisie. Umorzenie świadectwa pochodzenia takiej energii, z zaliczeniem jego wykonania na rzecz przedstawiającego takie świadectwo wytwórcy, jest neutralne z punktu widzenia funkcjonowania rynku i nie prowadzi to do uprzywilejowania wytwórcy objętego KDT kosztem wytwórców nie objętych KDT.
5. Przyjęta powyżej interpretacja art. 9a ust. 8e w związku z art. 9a ust. 8d ustawy Prawo energetyczne znajduje dodatkowe uzasadnienie w wykładni celowościowej. Przepis art. 9a ust. 8d został dodany do art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne na mocy ustawy z 12 stycznia 2007 r. Zastąpiła ona obowiązek zakupu energii elektrycznej wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła obowiązkiem uzyskania i umorzenia świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytwarzanej w wysokosprawnej kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej. Z uzasadnienia projektu

ustawy wynika, że „Energia z KDT objęta jest już preferencjami w postaci wnoszonych przez odbiorców opłat w składniku opłaty systemowej (składnik wyrównawczy), a ponadto energia ta rozdysponowana jest do spółek dystrybucyjnych, które praktycznie mają "obowiązek jej zakupu". Do czasu rozwiązania tych kontraktów dodatkowe preferencje, obciążające koszty odbiorców końcowych, nie powinny być stosowane, z uwagi na możliwość uznania tego za naruszenie zakazu kumulowania pomocy publicznej”. Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy z 12 stycznia 2007 r., pozbawienie wytwórców i dystrybutorów energii możliwości rozliczania wykonania obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji podyktowane było tym, że świadectwa te są nośnikiem praw majątkowych i mogą być przedmiotem obrotu. Stąd też możliwość uzyskania świadectwa pochodzenia z kogeneracji, które następnie byłoby odsprzedane przez wytwórcę energii na rynku, prowadziłaby do nieuzasadnionego uprzywilejowania takiego wytwórcy, ponieważ podmiot ten uzyskał już „rekompensatę” z tytułu wyższych kosztów wytworzenia energii w jednostce kogeneracji w postaci wyższej ceny energii w ramach KDT. W braku tego przepisu wytwórca energii uzyskałby więc podwójną korzyść w postaci wyższej ceny energii oraz dodatkowego przychodu ze sprzedaży świadectwa. Nie ulega zatem wątpliwości, że intencją ustawodawcy było pozbawienie tych przedsiębiorstw energetycznych, które wytwarzają energię elektryczną w jednostkach kogeneracji sprzedawaną w ramach KDT możliwości uzyskiwania dodatkowych, nieuzasadnionych wpływów z tytułu wprowadzania do obrotu świadectw pochodzenia energii z kogeneracji, w sytuacji odpowiednią rekompensatę za podjęte ryzyko inwestycyjne i realizację polityki ochrony środowiska i polityki energetycznej państwa stanowiła wyższa cena energii, zapewniona na podstawie postanowień KDT. Jednakże przepis art. 9a ust. 8d ustawy, w brzmieniu nadanym mu przez ustawę z 12 stycznia 2007 r. nie tylko pozbawił wytwórców energii z kogeneracji związanych KDT możliwości wprowadzania do obrotu świadectw pochodzenia energii z kogeneracji, ale także uniemożliwił im wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy Prawo

energetyczne poprzez przedstawienie do umorzenie świadectw pochodzenia energii z kogeneracji wytworzonej przez takie przedsiębiorstwa energetyczne w należących do nich jednostkach kogeneracji. Mogło to powodować, że wytwórca energii w kogeneracji byłby zobowiązany do zakupu świadectw pochodzenia energii z kogeneracji, mimo iż w kontrolowanych przez niego jednostkach kogeneracji wytworzył ilość energii adekwatną do uczynienia zadość obowiązkowi z art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne. Jak wynika to jednoznacznie z przytoczonego powyżej fragmentu uzasadnienia projektu ustawy, skutek taki nie był zamierzony przez ustawodawcę, co ostatecznie znalazło potwierdzenie w nowelizacji ustawy Prawo energetyczne dokonanej na podstawie przepisów ustawy z 29 czerwca 2007 r. Dodany do art. 9a ustawy Prawo energetyczne ustęp 8e przywrócił bowiem wytwórcom energii w jednostkach kogeneracji objętych KDT, możliwość wykonania obowiązku z art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne poprzez przedstawienie świadectw pochodzenia energii z kogeneracji uzyskanych dla wytworzonej przez tych wytwórców energii.

6. Przedstawiona powyżej interpretacja art. 9a ust. 8e, zgodnie z którą przepis adresowany ten tylko do wytwórców w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy z 29 czerwca 2007 r. oraz tylko w zakresie, w jakim uzyskane świadectwa umarzają oni celem wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 pkt 1 ustawy, nie budzi wątpliwości z punktu widzenia konstytucyjnej zasady równości, ani zasad pomocy publicznej. Nie przysparza wytwórcom związanym KDT, to jest selektywnie wybranej kategorii przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się wytwarzaniem energii elektrycznej, korzyści o charakterze finansowym – świadectwa takie nie mogą być przedmiotem obrotu, a mogą być tylko umarzane na poczet wykonania obowiązku wytworzenia energii z kogeneracji przez przedsiębiorstwo energetyczne, dla którego zostały wydane.
7. Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.